

**Loca Infesta,|| Hoc est:|| De Infestis,|| Ob Molestantes||
Daemoniorvm Et Defvncto-||rvm Hominvm Spiritvs,
Locis,|| Liber Vnvs.||**

Thyraeus, Petrus

Coloniae Agrippinae, 1598

VD16 T 1247

Cap. IV. Quàm varij in singulis ordinibus Spirtus sint, qui loca reddant infesta?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61332)

quibus debitas pro meritis à damnatis pœnas exigit. Nonne damnati Dæmones? nonne infernaleni ignem sustinent? Et tamen eos mundi Rectores tenebras haurum, & Spiritualia nequitia in caelestibus vocat Apostolus Paulus: & aërem sublunarem plenum esse Dæmonibus, vt communis, ita non vana, mortalium est opinio.

Tertium est, *Non vno loco contineri animas, quæ non plenè purgata, ex hoc saculo discesserunt.* Præcipuus earum locus, quem Purgatorium dicimus, haud procul ab inferno constitutus est, in visceribus terræ: ad hunc maxima ipsarum pars à morte demigrat. Præter huc singulari Dei prouidentia & clementia, quædam alia habent, quibus purgantur, loca. Sed hæc aliò pertinent

C A P . I V .

Varios esse tam Demoniorum, quàm miserorum hominum Spiritus, qui mortalibus molesti esse solent, & loca reddere infesta.

Spirita Spirituum genera astruximus, quæ loca infesta reddere soleant; Dæmones, Damnatorum hominum animas, & Illas, quæ purgantur. *Verum in singulis generibus gradus, & ordines; an, contra, in vnoquoque genere omnes vnius eiusdemq; conditionis, definiendum est*

Dæmonum igitur (ab his initium faciamus) Psellus, quidam Philosophus & Christianus, (sed vt videtur Christianæ doctrinæ rudis) sex genera, secundum locorum varietatem, distinguit: vnum *Igneum* vocatur, quod circa sublimiorem aërem vagatur. Alterum nominatur *Aërum*, in hoc aëre, nobis proximo oberrans. Tertium appellatur *Terreum*, quia plurimum circa terram versatur, *terrenis quæ rebus, & machinis aduersatur homini.* Quartum dicitur *Aquatile & Marinum*, quod humoribus immergitur, libenter circa lacus & fluuios habitans, in mari fluctus & tempestates suscitans, nauigiaque hominibus onusta, submergens. Quintum est *Subterraneum*, subter terram habitans, infestansque fossiles puteorum, & metallorum; efficiens terræ hiatus, concutiens fundamenta; & flammis omos ventos excitans. Sextum &

C a vltimum

DE LOCIS INFESTIS

ultimum genus est *Lucifugum*, & inscrutabile, & penitus tenebrorum, passionibusq; frigidis, violenter multas res perdens. Ita Pselus lib. de Dæmonibus.

3. Melius alij molestantes *Dæmones* in duo genera distinguunt; in *Mites*, & *Tetricos*, siue Truculentos. *Mites* volunt Lares dici, qui concubia nocte in domibus versantur, & aliquid facere se, strepitu vario, indicant; nihil tamen faciunt. Germani (inquit Georgius Agricola libro de Animantibus subterraneis) Guteolos vocant, à bonitate: alij virunculos montanos dicunt, quia plerumq; apparent Nani, tres dodrantes longi. *Truculentos* laruarum appellatione dignantur: hi familiam terrent, molestant, turbant. Vtrorumque meminit Cassianus Collat. 7. ca. 32. Priorū his verbis: *Nonnulli es immundorum Spirituum*, (quos etiam *Faunos* vulgus appellat) *ita se ioculatores, & ioculatores esse manifestum est, ut certa quadam loca seu vias iugiter obsidentes, nequaquam tormentis eorum, quos pratercuntes poterunt decipere, delectentur: sed se risu tantummodo & illusionem contenti, fatigare eos potius studeant, quam nocere.* Posteriorū verò sequentibus: *Alios ita esse furor ac iruculentia deditos esse manifestum, ut non sint contenti hominum tantummodo corpora, quos suppleuerint, atroci dilaceratione vexare; sed etiam irruere super eminentias irascuntes, & affligere illos sacrissima cede festinent.* Ex hoc posteriorum genere inveniuntur plures. ex priorum fuit, cuius mentionem facit V Vilhelmus Parisiensis, cap. 8. secundæ partis, partis secundæ principalis, qui cum ioculatore, quem V Vilhelmus se vidisse testatur, se lebat ludere, nec quiescere eundem patiebatur: quiq; noctis quietem nunc lapidibus in parietem iniectis, nunc tumultu & strepitu suppellectilis, nunc detracto lecto interrumpabat.

4. Sed distinctio hæc non in disiuncta Spirituum genera est, sed in vnius generis Dæmonum diuersa officia. Nullos Dæmones crediderim, qui tantum sunt *Mites*: nullos, qui tantum sunt *Truculenti*. Qui nunc mites, post truculenti: qui nunc truculenti, post mites. Nam nec mites deest sua bilis, aut nocendi potestas vel voluntas. Et qui ex odio in nos sæuiunt (quia mille artes norunt) etiam in Angelos lucis se transformant, & summam quandoq; simulant mititatem.

5. Alij hos molestantes Spiritus distinguunt, pro ratione *Ordinum*, in quibus à Deo creati sunt. Hi nec in hoc errant, quod ut bonos, ita malos Angelos, nouem Ordinibus distinguunt: nec in illo, quod quoscunq; quorumcunq; etiam sint Ordinum, putant loca infesta reddere. Quamuis enim superiorum Ordinum Spirie-

Spiritibus beati minima officia non subeant; superiorum tamen Ordinum Nequam Spiritus conditionis suæ rationem non habent: & sæpe, non quod ipsos, pro naturæ suæ conditione, facere oporteat, attendunt; sed quò libido trahit, perficiunt. De quo aliàs, Disput. de Dæmoniis.

Damnatum hominum Spiritus duplicis sunt generis. Quidam propter solum originale peccatum, cum quo ex hac vita migrarunt, miseri sunt: quidam propter actualia etiam, quæ commiserunt. Posteriores hos, certis locis, molestos esse posse, clarum videtur ex multis, quæ primo Disputationis Capite allata sunt, exemplis De prioribus maior est difficultas, præsertim si, qui cum originali labe discesserunt, infantes, fuerunt, aut teneræ adhuc atque immaturæ ætatis.

Cùm enim hæc molestandi ratio horum Spirituum quoddam etiam supplicium sit, quod ob sua ipsorum delicta, de ijs Deus Opt. Max. exigit; omnino ab hoc liberi videntur ij, qui propria voluntate Deum non offenderunt, nec quicquam, quod propter grauius puniantur, commiserunt, ut hi posteriores sunt.

Vniuersim tamen non facile negauerim, hos Spiritus posse esse molestos. Quid ita? quia quoddam defunctorum manes viuentibus molesti sint, non solum ob defunctorum, quæ commiserunt, sit delicta; sed aliquando etiam viuentium malo merito, quod dignum est mortuorum Spirituum molestatione vindicari.

Non merebatur Cleonice, Byzantina virgo, ut post mortem adesset aliquoties viuenti Pausaniæ, sed Pausaniæ hoc exigebat peccatum, & crudelitas. Non matrem Neronis defunctam propria; sed filij culpa cogebat viuorum rebus sæpe interesse: Et quod post mortem Galba esset molestior, viuentis Ottonis merebatur impietas. De his I. cap.

Amauerit pater quidam plus æquo filium, Deumque amando grauius offenderit: Sit alius, qui per nefandam libidinem filium procrearit; quid obstabit, ne dicamus manibus defunctorum filiorum terreri, affligi, atque molestari posse parentes viuos?

Probandum erit, capite decimo septimo, iusto Dei iudicio fieri, ut crudeles homicidæ innocentium interfectorum Spiritibus infestentur; at verò potest innocenter vita priuari, non adultus tantum, qui Deum grauius offendit: potest etiam *infans*, & quem solum grauet originalis culpa: quidni igitur & hic, ut ille, post mortem grauis erit cædis authori? Hoc probabiliter dici possumus,

DE LOCIS INFESTIS

namus, quamuis contrarium doceat Tostatus in 25 Matt. q. 754.
*Purganda anima etiam sunt in duplici ordine. Quædam solas pæ-
 nas persolunt, quas in hac vita peccatis grauioribus contraxe-
 runt: quædam etiam leuioribus culpæ purgatorio igne deponunt.
 Vtræq; viuorum rebus interesse possunt, & viuentium auxilia, ex-
 citato strepitu, postulare. Sed tamen illæ in primis, quæ persol-
 uendarum pænarum pondere grauantur. Priorum culpæ facilius
 expiari videntur, vt ob id hac infestatione, ijs viuorum auxilia im-
 plorare necesse non sit: posteriorum pænæ, quia grauius, & diu-
 tius vindicandæ, etiam hac ratione, possunt vel expiari, vel viu-
 entium subsidium obtinere.*

CAP. V.

*Quinam dictorum Spirituum, præ omnibus, fre-
 quentius rebus humanis intersint, & loca
 reddant infesta.*

1. *Omnes Spiritus molestos posse esse, & esse, demonstratum est. An æquæ omnes molesti sint, nunc inquiramus. Duplex autem eius, quod quæritur sensus est: alter, an omnes æqualia, & molestias afferant: alter, an omnes æquæ frequenter infestent, & mortalibus adsint; an potius hi illis frequentius. Posterius hinc definiendum: prius illud alium habet locum.*
2. *Difficilis autem admodum est illius definitio. Neq; enim ex effectibus hinc certum argumentum peti potest; cum sæpe eadē hominum, atq; Dæmonum Spiritus operentur. Nec clarum est ex Spirituum confessione; quod & susp. cta illa sit, & admodum rarò habeatur. Nec deprehenditur ex Spirituum conditione & attributis; cū quæ quorum propria sint, difficilimum sit intelligere.*
3. *Sed tamen omnino intellectu res hæc impossibilis non est. Cū enim quæ hinc fiunt, ratione & consilio fiant, si rationem ducem sequamur, poterimus veritatem ipsam, si non perfectè assequi, certè à longè intueri.*
4. *Ratio verò omnino suadet, vt credamus quàm rarissimè Spiritus damnatorum hominum rebus viuentium interesse, & molestias excitare: frequentius purgandorum hominum: præ utrisq; Spiritus Dæmoniorum.*
5. *Quam enim ob causam credi debet, frequentius rebus viuentium*

tium